

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej K. P. kwoty 1.394,13 zł. wraz z odsetkami, wskazanymi w pozwie, i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana zawarła z nim w dniu 19 października 2017 r. umowę pożyczki V..pl w formie elektronicznej zgodnie z ustawą o świadczeniu usług drogą elektroniczną z dnia 18 lipca 2002 r. Pozwana przy zawieraniu umowy skorzystała ze standardowego procesu zawierania umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Za pomocą formularza rejestracyjnego, umieszczonego na stronie internetowej, należącej do powoda, dokonała rejestracji, akceptując postanowienia umowy oraz Regulaminu Świadczenia Usług (...). Następnie pozwana uiściła opłatę rejestracyjną na rachunek bankowy powoda, potwierdzającą fakt zarejestrowania wniosku. Powód dokonał weryfikacji pozwanej, po czym środki we wnioskowanej wysokości zostały uruchomione i wypłacone na rachunek bankowy, z którego wpłacono opłatę rejestracyjną. Na podstawie zawartej umowy pozwana zobowiązała się do zwrotu udostępnionych środków w dniu 26 stycznia 2018 r. Następnie powód wysłał pozwanej umowę pożyczki, opatrzoną bezpiecznym podpisem elektronicznym. Pozwana zobowiązana była do wydrukowania i podpisania dokumentu oraz odesłania go w formie skanu / zdjęcia na adres mailowy powoda, a także tradycyjną drogą pocztową. Pozwana uchybiła terminowi zwrotu świadczenia. Powód próbował skontaktować się z pozwaną, jednakże okazało się to nieskuteczne.

Pozwana K. P. nie stawiła się na rozprawie i nie zajęła stanowiska.

Sąd ustalił co następuje:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządził w dniu 19 października 2017 r. umowę pożyczki V..pl, w której jako pożyczkobiorca wpisana została K. P.. Przedmiotem tej umowy było udzielenie przez powoda jako pożyczkodawcę pożyczki w kwocie 1.100,00 zł. na okres 30 dni. Termin spłaty określono na dzień 18 listopada 2017 r. Umowa przewidywała odsetki w kwocie 9,00 zł. i prowizję w wysokości 189,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 198,00 zł., a całkowita kwota do spłaty – 1.298,00 zł. W myśl § 5 umowy, po wydaniu pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki, pożyczkodawca bezzwłocznie, w terminie nie dłuższym niż 72 godziny, przekazuje przelewem bankowym kwotę wypłaconą na rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Przy zawarciu umowy za pośrednictwem Profilu Klienta, pożyczkodawca lub pośrednik kredytowy niezwłocznie po udzieleniu pożyczki na podstawie wniosku o pożyczkę przesyła na adres e-mail, wskazany przez pożyczkobiorcę, dokumenty opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym, w tym umowę i formularz informacyjny, dotyczący pożyczki. Pożyczkobiorca, niezwłocznie po zawarciu umowy i udzieleniu pożyczki oraz po otrzymaniu drogą elektroniczną powyższych dokumentów, był zobowiązany odesłać pożyczkodawcy drogą pocztową i elektroniczną podpisany własnoręcznie lub opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym egzemplarz umowy. Podpisanie dokumentu umowy przez pożyczkobiorcę oznaczało jednocześnie dodatkowe pisemne potwierdzenie danych osobowych pożyczkobiorcy, zawartych w dokumencie umowy. Za dzień zawarcia umowy strony uznawały dzień przekazania kwoty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy (§ 2.13 umowy). Zgodnie z § 9.1 umowy, w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczenia odsetek za czas opóźnienia w wysokości równej dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie). W § 12 uregulowano wypowiedzenie umowy przez pożyczkodawcę. Umowa opatrzona została bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

(dowód: umowa pożyczki k. 16-18)

W dniu 06 lipca 2015 r. z rachunku (...) na rachunek (...) dokonano przelewu kwoty 0,01 zł. tytułem potwierdzenia rejestracji i wyrażenia zgody na umowę pożyczki V..pl nr (...). Kontrahentem była K. P.. W dniu 19 października 2017 r.

z rachunku płatniczego, prowadzonego przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością przez (...) S.A. dokonany został przelew kwoty 1.100,00 zł. Jako płatnika wpisano w nim powodową Spółkę, a jako odbiorcę – K. P.. Wpisano również tytuł transakcji „V..pl umowa pożyczki (...)” i rachunek płatniczy odbiorcy (...).

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 20, 21)

W dniu 16 kwietnia 2018 r. wystawione zostało przez powodową Spółkę ostateczne wezwanie do zapłaty, adresowane do pozwanej, w którym informowano o braku spłaty wymagalnego zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki nr (...) i wzywano do uregulowania całkowitej kwoty pożyczki wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami w wysokości 1.329,60 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, które zostały złożone przez stronę powodową.

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki, do której zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2016, poz. 1528 ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 powołanej ustawy, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł. albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym w myśl ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Powołana wyżej ustawa nie wyłącza stosowania ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego, dotyczących pożyczki. Stanowi jednak ograniczenie wyrażonej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów.

W myśl art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Powód powołał się na zawarcie z pozwaną umowy pożyczki z dnia 19 października 2017 r. w formie elektronicznej. Z przedłożonego egzemplarza ww. umowy wynika, że jej przedmiotem było przeniesienie na pożyczkobiorcę środków pieniężnych w kwocie 1.100,00 zł. W ocenie Sądu, powód nie wykazał, aby ww. przedmiot kontraktu został pozwanej wydany.

Dowodem wykonania w dniu 19 października 2017 r. zobowiązania powoda do wydania przedmiotu pożyczki miało być potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej (karta 21) z rachunku powoda na rachunek pozwanej kwoty 1.100,00 zł. Zgodnie z § 2.13 umowy, za dzień jej zawarcia strony uznawały dzień przekazania kwoty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Z powyższego dowodu wynika, że przedmiotowe środki zostały przelane na rachunek o numerze (...). Tymczasem opłata rejestracyjna w kwocie 0,01 zł. pochodziła z rachunku o numerze (...). Co więcej, w potwierdzeniu

wykonania transakcji płatniczej z dnia 19 października 2017 r. wskazano w tytule transakcji umowę pożyczki nr (...). Sąd nie stwierdził, aby w złożonym egzemplarzu umowy z dnia 19 października 2017 r. widniał taki numer.

Podnieść w sprawie należy, że umowa pożyczki przewidywała, że dokumenty opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym, w tym umowę pożyczki, pożyczkobiorca, niezwłocznie po zawarciu umowy i udzieleniu pożyczki oraz po otrzymaniu drogą elektroniczną powyższego dokumentu, był zobowiązany odesłać pożyczkodawcy drogą pocztową podpisany własnoręcznie jej egzemplarz i drogą elektroniczną opatrzony bezpiecznym podpisem elektronicznym egzemplarz umowy. Natomiast do pozwu dołączony został egzemplarz nie podpisany przez pozwaną.

Sumą powyższego jest stwierdzenie, że powód nie udowodnił, aby jako strona umowy pożyczki z dnia 19 października 2017 r. przeniósł na własność pozwanej jej przedmiot, tj. środki pieniężne w kwocie 1.100,00 zł. Brak również dowodu na skuteczne zawarcie przez strony powyższej umowy. W związku z tym brak podstaw do uznania, że po stronie pozwanej jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umowy, potwierdzającej istnienie wierzytelności, i wykazania wydania stronie pozwanej przedmiotu świadczenia – w przypadku umowy pożyczki, w szczególności zawieranej w formie elektronicznej.

Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności, powództwo na podstawie art. 353 k.c. i art. 354 § 1 k.c. należało oddalić.

SSR Agnieszka Brzoskowska